

Sou al Congrés amb el mateix nombre de diputats que teníeu. Què podreu fer des d'un grup mixt poti-poti i amb tres representants?

—Es pot fer molt i es pot fer poc. Es pot fer poc en la tasca legislativa, però no perquè siguem pocs, sinó perquè hi ha una majoria absolutíssima del PP que, a l'hora de legislar, el més imaginable —ja veurem— és que passin el rodet. Tenen la capacitat per fer-ho. En canvi, es pot fer molt en la feina de difusió, de construir missatge i discurs i de popularitzar-lo. No tant a Espanya —on també se'ls ha d'explicar qui som i què volem—, sinó sobretot de cara endins, a casa nostra. La força que et dona ser a Madrid —ho he pogut comprovar en pocs dies— és enorme, sobretot perquè hi ha una sèrie de mitjans de comunicació —especialment televisions—, que capten un seixanta per cent de les audiències d'aquí i que ho fan tot des d'allà. No parlen mai del Parlament de Catalunya i el Parc de la Ciutadella, però en canvi són un altaveu de tot el que passa a la Carrera de San Jerónimo. Aquí, la majoria de les audiències miren també cadenes de televisió que tenen Madrid com a epicentre informatiu únic. Hi has de ser. A banda d'això, a Madrid hi ha la premsa internacional i les ambaixades. Si volem anar a una internacionalització de la nostra causa, perquè la independència en un moment determinat radicarà bàsicament en el reconeixement internacional, hi hem de ser.

—També aneu, doncs, a influir en la internacionalització de les demandes catalanes?

—Nosaltres som ambaixadors del país a Madrid. No som ambaixadors de Madrid al nostre país. Hi ha molts diputats que això ho pensen a l'inrevés. És evident que hem de fer tasca de representació i divulgació.

—Allà trobareu més ambaixadors del país. Representants de CiU, d'Iniciativa... Heu parlat amb Josep Antoni Duran i Lleida per tirar endavant iniciatives conjuntes?

—Està pendent de fer-ho amb tots. Està pendent de seure amb representants d'altres forces catalanes. Hi ha hagut indicis molt interessants i veurem com els aprofitem, però per primera vegada en molts anys tots els

JORDI PLAN/ARXIU

“A Madrid també es poden fer acords ERC-CiU-ICV”

L'historiador i novel·lista Alfred Bosch ha estat el cap de llista d'Esquerra a les eleccions espanyoles com a independent. Parla de les relacions del seu partit amb CiU, Iniciativa, Compromís i Amaiur. I destaca que el “tomb” que s'ha fet a ERC té les seves arrels en els moviments de la societat civil que s'han desenvolupat durant els dos últims anys.

representants dels partits d'obediència catalana hem votat el mateix ("no") a la investidura de Mariano Rajoy. Hi ha una oportunitat per fer força plegats, pel país, a Madrid. Es tracta que ens ho prenguem seriosament. Estaria bé. Per què descartar a Madrid allò que ha succeït a Brussel·les? Allà els partits d'obediència catalana han fet pinya i això els ha permès plantejar certes coses de forma conjunta i els ha donat ressò i força. A Madrid es poden fer acords amb CiU i ICV. Aquí, naturalment, la posició clau serà la de CiU i estarà relacionada, sens dubte, amb la governabilitat de Catalunya. Ja ho hem dit moltes vegades i l'Oriol Junqueras ho ha repetit molt: tenim la mà estesa per entendre'ns, sempre que avancem cap a la plenitud nacional. El que no farem és renunciar a les nostres conviccions. I a Madrid, igual. La mateixa mà estesa sense cap mena de problema.

—La nova majoria absoluta del PP al Congrés dels Diputats pot empènyer Rajoy a resoldre aquest suposat problema de trencament del mercat únic que denuncia sovint. Us podeu trobar també en la defensa de mínims?

—És clar que en el moment en què toquin allò que no s'ha de tocar i juguïn amb el que no s'ha de jugar —la llengua, TV3, el sistema sanitari, els símbols catalans...— la nostra actitud serà de fer pinya amb tots els qui defensin el mateix. Nosaltres tenim un horitzó molt més ambiciós, generós, que és anar a buscar la plena llibertat del país i plantejar-ho a Madrid. Ho hem de fer. Estem obligats a intentar-ho. Mentrestant, no hem de descuidar tots aquests fronts de trinxera, de defensa d'allò que per a nosaltres és essencial. En això també ens han d'ajudar les institucions catalanes. Aquí és on tenim un parlament propi, on podem prendre certes resolucions. Encara que no li agradi a no sé qui, hem de poder fer una consulta a la ciutadania. El Parlament de Catalunya és un parlament d'un poble que es vol sobirà i fa el que li convingui.

—CiU ha aprovat la llei de consultes. És un pas?

—Sí, tot el que vagi en aquesta direcció, ho entendrem molt positivament i els donarem suport. Ara, si un bon dia es llancen als braços del PP per aprovar no sé quin rescat d'autopistes a Madrid sense saber ben bé que n'obtenim, aquí no ens hi veuran.

—Amaiur diu que les coses del País Basc no s'han de parlar a Madrid i ha mostrat la seva indiferència al Congrés amb l'abstenció a la investidura de Rajoy. Vosaltres vau votar-hi en contra.

—Hi ha coses que a Amaiur se'ls aplaudeixen i a nosaltres no se'ns perdonarien. Nosaltres no ens podem abstenir perquè ens crucificarien. A un Govern del PP presidit per Mariano Rajoy, hi hem de votar "no". Estem en moments diferents. Amaiur són nous. Sorgeixen d'una llarga tenebra de lluita armada, d'un conflicte horrorós, i ho estan superant en positiu. Van a Madrid a mostrar una cara molt conciliadora, molt institucional, molt dialogant. Puja Iñaki Antiguada a l'estrada i diu que

el seu objectiu no és reclamar la independència. Imagineu-vos que jo pujo a l'estrada i dic això. Em crucifiquen. I amb raó. La gent espera de nosaltres que recuperem tot aquell crèdit com a grup partidari de la llibertat nacional i la justícia social que, per circumstàncies de govern, hem hagut de pagar. Ens ha tocat pagar un preu i ara l'hem de recuperar i aconseguir una unió de l'univers independentista. Som difícilment comparables, nosaltres i Amaiur.

—L'última representació d'Esquerra a Madrid va perdre credibilitat?

—Es va dedicar a ajudar a la governabilitat d'un estat que tots pensàvem que era reformable. I s'ha hagut de pagar el peatge per saber que no ho era. Recordem que tot això va començar amb el Zapatero de l'Espanya plural, la idea que es podia avançar cap a un estat federal, cap a una concertació en el tema econòmic i un plurilingüisme de debò. Hi havia autèntica esperança i al cap d'uns anys s'ha vist que no. Vam participar en aquest esforç i, com que no ens n'hem sortit, la gent ens ha castigat. A més, al llarg d'aquest camí, ens hem barallat i ens hem dit el nom del porc. Ens van donar l'oportunitat d'equivocar-nos i ens vam equivocar molt. S'ha de tornar a respondre a allò que la gent demana. I la gent demana una força política ambiciosa que vulgui avançar realment cap a la plena llibertat nacional i cap a la justícia social i fer passes clares en aquesta direcció. És necessari complir, i si no es pot complir, explicar per què no s'ha pogut.

—Què ha fet canviar Esquerra?

—Els canvis a la societat civil. Els últims dos anys han passat mil coses: el moviment dels indignats i ara les protestes per les retallades; la manifestació del 10 de juliol; les manifestacions prèvies a favor del dret a decidir, i, sobretot, les consultes sobre la independència, que han fet canviar la cara de la nostra societat, i sobretot d'aquella part de la societat que està per avançar nacionalment. Sense tot això, difícilment s'explica el tomb que hem fet a Esquerra Republicana i aquesta coalició que s'ha presentat a les eleccions espanyoles. Tots hem participat en aquestes consultes i alguns ho han fet molt intensament. Aquesta convicció que les coses s'han de fer

des de la base és molt important. Estem davant d'un escenari en què està sortint una generació que creu en la participació, però no com a retòrica.

—**Vós veniu de la societat civil i de l'organització de les consultes sobre la independència.**

—No sols jo; el president Oriol Junqueras també ve de la societat civil. I molts altres. Això és un canvi notable en el si d'Esquerra.

—**A Madrid us trobareu ara amb un diputat de Compromís, Joan Baldoví. És possible que tireu endavant iniciatives conjuntes?**

—La relació amb en Baldoví és excel·lent. Fins ara hem seguit de costat. Ja veurem com seurem quan es redistribueixin els escons, però el fet és que ens hem entès en tot. El que em diu ell, jo ho subscriuria al cent per cent i el que diem nosaltres crec que ell també ho subscriuria. Penso que les relacions amb Compromís aniran molt bé. Són situacions diferents. Som països germans, però entenc que la prioritat del País Valencià no passa tant per anar a buscar l'autodeterminació, sinó que passa per trencar el poder de la caverna valenciana i per enfortir una opció nacionalista i d'esquerres forta, una opció valencianista que realment aguanti bé a les urnes. I ho entenc perfectament. Cadascú ha de respondre a la dinàmica de la seva societat i estem en moment diferents, però hi ha tota una consciència comuna de fons.

—**Això implica un canvi de política d'Esquerra Republicana del País Valencià?**

—Esquerra Republicana s'ha de replantejar els Països Catalans. No hi entraré en detall, perquè no sóc d'ERC, sóc independent. Però hem de recordar que Països Catalans s'escriu en plural i que hem de ser molt respectuosos els uns amb els altres. Aquells que anem a buscar coses similars en un país i en l'altre ens hem de poder entendre.

—**Però, què vol dir replantejar els Països Catalans?**

—De la mateixa manera que és absurd que a Catalunya gastem energies a barallar-nos amb altres independentistes, és absurd que això passi al País Valencià o a les Illes. És això el que hem de treballar.

Àlex Milian

“La nova ERC no pot confondre renovació amb eliminació i ostracisme”

Josep Huguet i Biosca (Manresa, 1951) ha estat conseller per ERC en els dos tripartits, primer de Comerç, Turisme i Consum i després d'Innovació, Universitats i Empresa. Enginyer industrial i historiador de formació, ara afronta la seva vida professional fora de la direcció del partit amb projectes vinculats al turisme.

N'esteu satisfet, del relleu en la direcció d'ERC?

—Ha estat el traspàs més tranquil que s'ha fet, després d'un període molt traumàtic, i si això passa a formar part de la cultura del partit, serà un gran salt històric des del 1931, perquè l'ERC d'aleshores no era precisament un model d'unitat. S'ha fet un exercici de democràcia universal, i s'ha mostrat la capacitat de qui ha sortit elegit d'integrar els possibles perdedors; això ha de formar part de la cultura d'ERC. Per tant, la renovació de cara s'ha fet, i els reptes que es trobarà són els reptes estratègics tota l'esquerra independentista.

—**Quan comença a haver-hi un cert ordre, a ERC?**

—Fins que no arriba Carod-Rovira, ERC és un moviment, no pas un partit. Amb Carod es va fer, bàsicament, que no és poc, endreçar els números, no estirar més el braç que la màniga, i això en Xavier Vendrell ho va fer molt bé. I la culminació d'aquest període és l'expansió territorial del partit. Però el repte pendent, i això explica l'onada de desgast que hem patit i per què no hem resistit tant proporcionalment

com el PSC, és el teixit social, la capacitat d'incorporar no només la nostra militància en el teixit social, sinó també tenir una permeabilitat en la societat civil més organitzada. Perquè ens ha passat que ERC ha endegat moviments populars que se'ns han acabat girant en contra.

—**Les consultes sobre la independència en són un exemple?**

—Les consultes són positives per elles mateixes, i ERC hi va estar al darrere. Però mai al davant. ERC respecta l'autonomia de les organitzacions civils, però no ens amaguem! ERC, la nostra gent, s'amaga, treballa en silenci. I això és maco, però també ens fa rucs. I aleshores arriben uns oportunistes, i no diré noms, que veuen el moviment que nosaltres hem treballat—com la primera manifestació massiva per l'estatut abans del referèndum, que la va muntar ERC i hi va posar diners—, i se n'apoderen. I això acaba tenint un cost, perquè una cosa és respectar l'autonomia de la societat civil i una altra és amagar-te. Però la nostra imbricació ha d'anar més enllà de moviments i arribar a patronals, sindicats, entitats culturals, etcètera.